

Sjærlighed.

Fortælling

—af—

M. A. S. J. B. R. N.

(Fortsat.)

„Ja, mit Barn, var ikke for sørgmodig. Jeg ved, at det gjør dig ondt, men vis, at du er min stærke Søn.“
Han svarede ikke, kun lignede det let i Kammen.
„Jeg troede en Gang,“ vedblev Grevinde, „at Løben vilde blive lettere for mig, thi jeg haabede ved min Hjemgang at kunne tage Afsted fra jer med et let Hjerte. Ja, jeg haabede ogsaa at kunne lægge Haanden velsignende paa min eldste Søns Hustru, paa hans Børns Vokser, men det har ikke skullet være saaledes.“

Ved disse Ord rejste han sig op. Hans Ansigt ligner en haard saareis, hos hvem Lagen just roder i det brandende Søar.

„Ja, min Søn,“ vedblev den syge; hun ser ikke paa ham, men i det Bløkket rettet ud i det tomme; „saaledes tænkte jeg en Gang, og det var ogsaa bleven saaledes, hvis ikke Menneskehjertet ofte var en saa haard, ubøjelig Ting som det er.“

Hun lægger igjen sin højre Haand paa Sønnens Hoved.

„Tror du, Bodo, at din Moder kunde forlade Livet med en Uandhed paa Læberne?“

„Hvorfor spørger du saa besynderligt, Moder?“

„Ser du, det tror du ikke — og saa siger jeg dig for Ewighedens Afsyn, at du har taget fejl i de sidste Aar, taget frygtelig fejl. Jeg har ofte villet sige dig det, men du vilde ikke høre mig, du spidte mig jo stejle tilbage.“

„Moder, vær ikke for haard!“ hulkede han højt.

„Nej, min Barn, det er jeg ikke. Men jeg siger dig, du tager fejl, du har med grusom Haand tilintetgjort et Hjerte, saa rent, saa edelt som Guld, bragt det til Fortvivlelsens Rand, og dette Hjerte var din Hustrus.“

„Min Hustrus?“ kjæmper det sig frem fra hans stønende Bryst?

„Ja, Kærlighed! Jeg kan vel ikke bevise dig det, som jeg siger, men hvis du vil gjøre min Afstedsstund rolig, saa tal din Hustru til mit Dødsstøje, men straks — hvem ved, hvor mange Timer Gud endnu skænker mig. Og hvis dit Hjerte endnu stædse venter, saa staf mig i det mindste den Lettelse endnu en Gang at smitte det stakkels Barn, hvis Livslykke du har spoleret, i mine Arme.“

Han rejste sig; et bødig bøjede han sig ned til sin Moders Hoved og berører hendes Pande med sine Læber.

„Det skal se, Moder, naar du ønsker det.“

Med nalsende, uslytte Skridt forlader han Værelset fulgt af Grevindens Blik, og i hendes Dødsstøje ligger det op som af Aafsen om en tilkomme i de Lygter.

Det er den næste Dag.

Deenherdagens tidlige Tusmørke begynder allerede at falde paa. Egenlig er det ikke hvidt helt lyst nogen Tid paa Dagen; siden Middag er Sneen falden tæt ned fra Himlen, Stormen tager den op og puffer den tusende hen over Jorden; man kan ikke se ti Skridt fra sig.

Greve Bodo Welken gaar med store, urolige Skridt op og ned i Værelset. Det tykke Tæppe dæmper hans tunge Trin. Døren staar paa Klem ind til Siderdøren, hvor Grevinde ligger.

Bel for hundrede Gang trækker han Uhrer op af Lomme og lytter, om han ikke skulde kunne høre Vædderklang fra en Stæde.

Men han ryfter paa Hovedet.
Mørke Elger lejer sig paa hans Pande, og Dødsens har et bekymret, angstigt Udtryk.

„Ubegribeligt! Slæden skulde allerede have været tilfaldt fra Panegaarden for en Time siden,“ mumlede han.
„Kommer Kærlighed ikke snart?“ spørger den syge med mat Stemme.

„Ja, Moder, hun vil snart kunne være her; Vejen er meget deatlig, og Mathis vil kun kunne høre meget langt fjernt.“

Bodo vil ikke fylde sin Moders Sind med Bekymring, der for Skjæde han sin egen Uio. Han fortsætter Vandringen.

Han viser sig i Døren.

„Hun maatte have været her for længe siden,“ hvisler han, „jeg frygter for, at Toget er bleven siddende i Sneen — eller ogsaa Slæden.“

„Det er næsten umuligt,“ svarer den tiltalte, „det har kun sneet i nogle Timer. Saa megen Sne kan der ikke være falden endnu.“

„Men i denne Storm syger Hulvejen til, selv om der ikke ligger megen Sne paa de slæde Markter,“ vedbliver Friis, „jeg vil begive mig paa Vejen, maatte sidde Slæden fast i Sneen, saa Kufften har maattet spænde fra.“

„Nej,“ svarede Broderen, „bliv du her hos Moder, jeg vil vente endnu et Kvartier, hvis hun da ikke er kommen, gaar jeg.“

Med forslagne Arme bliver han staaende ved Vinduet og ser ud i Snefoget.

Ligesom Sneflokkene berude saaledes hvirvler Tanterne om mellem hverandre i Bodos Hoved.

Der dukker et Billede op for ham af, hvor lyst og munter Kærlighed Roland en Gang opholdt sig her i Slottet. Hvor ofte har han ikke siddet i dette Værelse sammen med hende, hvor ofte har han ikke her trykket sine Læber mod hendes

hans Byrde, og han bliver vakkende, støttet til to Mænd, før de døde.

„Hvor er Slæden? Kun rast fremad, Folk, hvert Seesund er kostbart.“

Endelig er de ude af Hulvejen.

Bodo er igjen kommet fuldstændig til Besindelse.

„Hent min Hest fra Sneen,“ og næppe har han sagt det, før Vinken farer tusende hen over Hestene.

Jen rasende fort skyder Slæden gennem Rotten til Skovfoged huse.

Han berer Kærlighed ind i Stuen og larer bliede sin kostbare Byrde glide ned paa Sofaen.

„Staf hurtig Sne og fugtige Dørtæpper!“ raaber han til Skovfogden.

Jen fart løste han hendes Klædning, og trykke sin rystende Haand mod sin Hustrus Hjerte, medens han lyttende nærmer Dre til hendes Læber.

„Hun lever endnu, jeg føler Hjertet slaa!“ næsten striger hun til Skovfogdens Kone, der vender tilbage med de forlangte Sager. „Nu hurtig, hjælp mig med at klæde hende af og guide hende med Sneen og de fugtige Dørtæpper.“

„Men, Hr. Greve, det er en Kvinde!“

„Snak, det er min Hustru, her er ingen Snærpethed paa sin Plads.“

„Men vi kan ogsaa klare os uden Dem, Hr. Greve,“ svarede Konen bestemt. „Jeg vil ikke have det, gaa ind i Siderdøren.“

„Laabelig Snak!“ mumlede han, men han lader sig dog trænge tilbage af den energiske Kvinde.

Udmattet synker han ned paa en gammel Træstol i Skovfogdens Dagligstue. Urolig søver hans Blik fra den ene Gjenstand til den anden.

Der i Gæverkabet hænger blandt Jagtreflexister en Bøsse med en smukt ubstaaen Kolbe. Han kjenner den; det er den samme, med hvilken han en Gang affyrede hint Kæbnevangre Stud.

Der staar ogsaa endnu den gamle Sofa med Læberbetrakket, paa hvilken han for mange Aar siden — det syntes ham en Ewighed — lagde Livet af den lille Pige.

Han farer sig langsomt med Haanden over Panden.

Paa Hjernet slaaer i en simpel Kamme Kærligheds Billedet, som hun den Gang efter deres Fortøvelse forærede den brave Wilding. Et vemodig Smil lejer sig om hans fast sammenpresede Mund.

Men tys, er det ikke Kærligheds Stemme?

„Ej, Frosken, se Dem dog om, De kjenner os dog, haabede Stuen og mig?“

Der følger en Pause.

„Jeg ved slet ikke,“ svarer den til Bevidsthed vaagnende, „jeg troede, jeg endnu laa i Sneen, medens Stormen og Sneen hylede ned over mig. Jeg er bleven saa træt, mine Dødsstøje falder til; Kufften havde allerede længe været borte, han vilde hente Hjælp.“

„Ja, ja, Barn, der vilde De ogsaa have siddet endnu, hvis ikke Greve Bodo havde frelst Dem.“

Der er længe stille efter dette Svar, næsten for længe for den lyttende, der med bankende Hjerte har nærmet sig Dre til Dørspalten.

„Saa Greve Welken?“

Hun trækker ejendommeligt paa de saa Ord.

Bodo træder et Skridt tilbage, da Skovfogdens Kone aabner Døren og venlig nikkende siger til ham:

„Saa, Hr. Greve, nu er den stakkels, forvildede Fugl igjen rast. Du har jeg intet imod, at De træder ind.“

Døren lukker sig bagved ham.

Der ligger hun i Sengen, hvor den omhyggelige Skovfogedkone har lagt hende.

Med store Dødsstøje stirrer han paa hende. Hun strækker den lille fine, hvide Haand ud imod ham, medens en let Rødme farver hendes Kinder.

„Jeg taler Dem, Hr. Greve, De reddede mit Liv.“

„D, Kærlighed!“ammer han kun.

Han knelede ned ved hendes Side og trykker Ansigtet imod hendes Haand, der ryfter let.

„Hvorledes har Deres Moder det?“

Det synes, som havde hun ikke villet høre, at han har nævnt hende ved hendes Fornavn.

Sa hun nu ser op, skinner der to fugtige Draaber i hans Dødsstøje. Han rejser sig op; han angret næsten, at han har labet sig henrive af sin Følelse, der ligger jo altfor meget mellem de to.

„Daarlige, Frosken Roland, jeg frygter næsten for, at min Moders Dage, ja Timer er talt.“

Hun farer med Lommeurklædet over Dødsstøje.

„Forhaabentlig er jeg i Morgen tidlig saa rast, at jeg kan komme til Rheinfelden for endnu en Gang at se den, som staar mig nærmest paa denne Jord.“

Han sænker kun Hovedet let til Betræfelse. Som henjunken i Tanker ser han en Stund mod Jorden. Der mangler ham Ord til at sige det, som han har i Sinde. Endelig synes han dog at have fundet dem:

„Kun min Moders indtrængende Ønske, som hun ytrede paa dette sandsynligvis sidste Smertensstøje, lod mig vove at træde Dem nær med Bønnen om at rejse hid. Men min Moder ønsker ikke blot endnu en Gang at se sin Niece for sin Vortgang, nej, hendes Dødsstøje vil blive lettere, hvis hun kunde se os to staa Haand i Haand ved hendes Leje.“

Med nedslagne Dødsstøje puffer Kærlighed paa sin Hovedpude. Hvorfor bærer Grevens Stemme ved disse Ord, da han dog ellers taler saa saglig, næsten pebantist?

„Vil De hjælpe mig med at opfylde min stakkels, elskede Moder dette Ønske? Hun vil ikke spørge, om vi træder hen til hende som to gjenforsonende Vægtfæller eller kun som to Mennesker, der gjensidig kunne agte hinanden i al Venlighed, som er i Stånd til at staa en Streg over hele Fortiden. Det maa blive Dem svarede end mig, men jeg er ogsaa beredt til i fuldeste Maal at anerkende Deres Selvfornægtelse og det Offer, som De derved bringer.“

Han strækker sin Haand ud imod hende.

Jens sidste Ord er der noget lige som Anger, som en Slags Skyldbevidsthed.

Det er næsten ubehageligt for Kærlighed at se Mand med Kampstiftelsen ligejom en bedende for sig.

Deres Hænder forenes i et fast Tryk, der paa langsomt ud.

Da han allerede er ved Døren, spørger Kærlighed: „Hvad er der bleven af Kufften, der fjære før mig?“

„Hun var foret vild, men er nu her,“ er hendes Svar.

Det er godt, at Kærlighed føler sig træt og angrebet, vilde hun vel ikke have sovet meget denne Nat.

Den næste Dag staar de begge ved Siden af den Grevinde Welken.

Den adle Fru ligger i sin sidste Time rolig og ven, om hendes Mund spiller der et lykkeligt Smil, om hendes Dødsstøje hviler snart paa Kærlighed, snart paa sin Søn, som vilde hun sige:

„Alt er nu bleven godt igjen.“

Men hun mangler Kraft til at tale.

Da den syges sidste Aandedrag let og sagte lægger Kærlighed blidt sin venstre Haand paa den fjære brustne Dødsstøje, og den anden rækker hun over Sengen dybt nedbøjede Bodo, der taareløs som med forfæmmede stivret med paa sin Moders Liv.

De har intet talt til hinanden, men begge føler den forsonende Smertefølelse.

Begravelsen er forbi.

Friis og hans Fru er igjen kjørt til Lehnshof.

Vægtparret er alene i Værelset.

Bodo sidder stum og som stionet af Smerte i en Stofsofa, og Kærlighed læner sig til Vinduet og ser med Bøden er røde af Graad, paa ham.

Hvis han kun vilde sige et Ord, naar kun en Klæk Suk vilde løse sig fra hans Læber. Men saaledes har været siden Dødsdagen, næsten stum og fuldstændig ude af sig selv for Dødsfølelse.

En uendelig Mellemledelse smører hendes Hjerte men.

„Bodo,“ spørger hun sagte, „hvad skal det være til?“

Han farer op, som blev han kaldt tilbage til Værelset fra en anden Verden.

„Hvad skal det nu blive til?“ spørger han som en er langt borte med sine Tanker. „Til intet skal det blive videre en forfæmmede Tilværelse, uden Mand, Stræben, uden Fremtid.“

„Det vilde være skrækkeligt,“ svarede hun. „Sammien, du maa begynde et nyt Liv. Jeg spurgte kun, fordi jeg vil rejse i Morgen.“

„Du rejse? Ja, gaafte rigtig! Hvad skulde det være her som min Kusine! Det er ikke en Gang passende Verdens Dødsstøje vi jo nok leve her, men over for gaar det ikke.“

Han er sprungen op.

Om hendes Mund er der et Træk som af bitterhed, men hun tager sig sammen. En Bebrejdselse forude paa Læberne, men en indre Stemme siger: „Han kan ikke taale noget meget bittert Ord.“

Han ser en Stund taust paa hende. Der paa han hen til hende og griber hendes Haand, der hang og slap ned.

„Kærlighed, ved min Moders Sjæl, ved min egen Frelse spørger jeg dig til, at jeg indser, hvor forfæmmede tankt og handlet. Jeg gav gjerne mit Hjerteblod, som bermede kunde ubslutte Fortiden. Kærlighed antog mig saaledes, som jeg en Gang var, lad alt have været Dødsstøje! Kærlighed, skänk mig igjen din Sjærlighed, som Gang gav mig. Og hvis der ikke er bleven nogen Gæbage af den tidligere Følelse, saa lad Mellemledelse dig, lad mig ikke bliue alene tilbage med de taareløse bringer, med sorgfuldt Hjerte uden Haab. En taareløse, en Vegetation uden Maal og Hensigt, det er til ve vandvittig over.“

Han holdt inde og trykker langsomt Hænderne sammen, fra hvilke der langsomt, dræknings rinder stæder ud mellem hans Fingre.

Den unge Kvinde stirrer. Gjennem hendes Elger der en sølsom Blanding af Glæde og Sorg.

Se den Mand græve! Det er frygteligt for høre ham bønkalde om en Guist af den Sjærlighed, som Gang fraalede for ham alene. Ja, en Gang! Hørsige det til sig selv.

Skal hun af Mellemledelse give sig til ham — en Gang kastede hende bort som en værdiløs Fortælling? Kan hun med rolig Samvittighed gjøre det i det Blik?

„Nej, jeg vil i det mindste være sand; nu kunde jeg re det, men mon vi saa ikke begge en Gang senere vil til Vished om, at vi i dette bevægede Øjeblik havde os her i de vore Følelser? Nej, det skal vi spørge. Da hun nu ser op, er hendes Blik klart og fast, Skikkelse retter sig op, og idet hun rækker ham Haanden hun:

„Bodo, kald mig ikke kold eller uferjonlig, for jeg ikke. Jeg kan nu uden Brede, uden Bitterhed tale det, som har stilt os ad, men tror du, at mit Hjerte har igjennem har pint sig for at bliue rolig og hengiventunge Skæbne — at det med et Spring kan sætte os Rum af lang, stille lidenskabelig No? Tror du, at et hjerte kunde udføre det uden at tage Stæde eller bliue? Harde du den Gang i Wien spurgt mig som nu, om jeg havde givet dig et „Ja“ til Svar. Du havde saa endnu en hel Sjæl — men en Sjærlighed af Mellemledelse ikke give dig! Man siger, at vi kvinder kan bare et Tilbøjelighed i Hjertet hele Livet igjennem. Det kan maasse vender den en Gang ganske tilbage, kun ikke Øjeblik. Det vilde være en Løgn.“